

ชื่อเรื่องการค้นคว้าแบบอิสระ ภาระหนี้สินของผู้บริโภคในเขตเทศบาลเมืองเพชรบูรณ์
จังหวัดเพชรบูรณ์

ผู้เขียน นางสาวกรรณิการ์ ศิริชาญ

ปริญญา เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต

คณะกรรมการที่ปรึกษาการค้นคว้าแบบอิสระ

รศ.พรทิพย์ เขียวธีรวิทย์	ประธานกรรมการ
ผศ.ดร.ปิยะลักษณ์ พุทธวงศ์	กรรมการ
อ.กนต์สินี กันทะวงษ์วาร	กรรมการ

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลทำให้เกิดหนี้สินและลักษณะการก่อหนี้ของผู้บริโภคในเขตเทศบาลเมืองเพชรบูรณ์ จังหวัดเพชรบูรณ์ โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้บริโภคที่มีหนี้สินจำนวน 300 ราย การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติเชิงพรรณนาและการเรียงลำดับความสำคัญของปัจจัยที่ทำให้เกิดหนี้สิน

ผลการศึกษาพบว่า จากการสอบถามกลุ่มตัวอย่างจำนวน 300 ราย ได้ข้อมูลว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีหนี้สินจากแหล่งเงินกู้ในระบบมีจำนวน 110 ราย กลุ่มตัวอย่างที่มีหนี้สินจากแหล่งเงินกู้นอกระบบมีจำนวน 104 ราย และกลุ่มตัวอย่างที่มีหนี้สินจากแหล่งเงินกู้ในระบบและนอกระบบจำนวน 86 ราย โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีหนี้สินจากแหล่งเงินกู้ในระบบส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุอยู่ระหว่าง 30-40 ปี มีการศึกษาระดับปริญญาตรีขึ้นไป มีอาชีพเป็นข้าราชการ/ลูกจ้างหน่วยงานของรัฐ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ/พนักงานบริษัทเอกชน มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนอยู่ระหว่าง 5,001-10,000 บาท มีจำนวนสมาชิกที่เป็นภาระพึ่งพิง 2 คนขึ้นไป ปัจจัยที่มีผลทำให้เกิดภาระหนี้สิน 3 อันดับแรก ได้แก่ ผู้บริโภคมีรายได้ไม่เพียงพอกับรายจ่าย รองลงมาคือ ภาวะเศรษฐกิจของประเทศตกต่ำ และผู้บริโภคมีค่าใช้จ่ายฉุกเฉินในครัวเรือน ตามลำดับ กลุ่มตัวอย่างที่กู้เงินจากแหล่งเงินกู้ในระบบมีภาระหนี้สินเฉลี่ยคนละ 77,935 บาท โดยทำการกู้ยืมจากธนาคารออมสินมากที่สุด รองลงมาคือจาก

ธนาคารอาคารสงเคราะห์ และสหกรณ์ออมทรัพย์ ตามลำดับ วัตถุประสงค์ในการกู้ยืมคือ เพื่อนำไปใช้ในการอุปโภคบริโภคในชีวิตประจำวัน

กลุ่มตัวอย่างที่มีหนี้สินจากแหล่งเงินกู้ในระบบส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุไม่เกิน 30 ปี มีการศึกษาระดับปริญญาตรีขึ้นไป มีอาชีพเป็นข้าราชการ/ลูกจ้างหน่วยงานของรัฐ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ พ่อค้าแม่ค้าและเกษตรกร มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนอยู่ระหว่าง 5,001-10,000 บาท มีจำนวนสมาชิกที่เป็นภาระพึ่งพิง 2 คนขึ้นไป ปัจจัยที่มีผลทำให้เกิดภาระหนี้สิน 3 อันดับแรก ได้แก่ ผู้บริโภคมีรายได้ไม่เพียงพอกับรายจ่าย รองลงมาคือ ภาวะเศรษฐกิจของประเทศตกต่ำ และผู้บริโภคมีจำนวนสมาชิกที่เป็นภาระพึ่งพิงมาก ตามลำดับ กลุ่มตัวอย่างที่กู้เงินจากแหล่งเงินกู้ในระบบมีภาระหนี้สินคนละ 25,758 บาท โดยทำการกู้ยืมจากบริษัทเงินกู้/นายทุนนอกระบบมากที่สุด รองลงมาคือจากกองทุนสวัสดิการภายในองค์กร และกู้จากเพื่อน ตามลำดับ มีวัตถุประสงค์ในการกู้ยืมคือ เพื่อนำไปใช้ในการอุปโภคบริโภคในชีวิตประจำวัน

กลุ่มตัวอย่างที่มีหนี้สินจากแหล่งเงินกู้ทั้งในและนอกระบบส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุอยู่ในช่วง 30-50 ปี มีการศึกษาระดับปริญญาตรีขึ้นไป มีอาชีพเป็นข้าราชการ/ลูกจ้างหน่วยงานของรัฐ/พนักงานรัฐวิสาหกิจและลูกจ้างบริษัทเอกชน มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนอยู่ระหว่าง 5,001-10,000 บาท มีจำนวนสมาชิกที่เป็นภาระพึ่งพิง 2 คนขึ้นไป ปัจจัยที่มีผลทำให้เกิดภาระหนี้สิน 3 อันดับแรก ได้แก่ ผู้บริโภคมีรายได้ไม่เพียงพอกับรายจ่าย รองลงมาคือ ผู้บริโภคมีจำนวนสมาชิกที่เป็นภาระพึ่งพิงมาก และภาวะเศรษฐกิจของประเทศตกต่ำ ตามลำดับ กลุ่มตัวอย่างที่กู้เงินจากแหล่งเงินกู้ทั้งในและนอกระบบมีภาระหนี้สินคนละ 91,574 บาท โดยทำการกู้ยืมจากแหล่งเงินกู้ในระบบมากที่สุดคือ กู้จากธนาคารออมสิน ธนาคารอาคารสงเคราะห์ และสหกรณ์ออมทรัพย์ ตามลำดับ มีวัตถุประสงค์ในการกู้ยืมคือ เพื่อนำไปใช้ในการอุปโภคบริโภคในชีวิตประจำวัน

Independent Study Title	Debt Burden of Consumers in Phetchabun Municipality, Phetchabun Province	
Author	Miss Kurnnikar Sirichan	
Degree	Master of Economics	
Independent Study Advisory Committee	Assoc.Prof.Porntip Tainteerawit	Chairperson
	Asst.Prof.Dr.Piyaluk Buddhawongsa	Member
	Lect.Kansinee Guntawongwan	Member

ABSTRACT

This study aimed to examine the factors causing indebtedness and the nature of borrowing among consumers in the municipality of Phetchabun Municipality in Phetchabun Province. Information were collected by questionnaire interview from 300 samples of indebted consumers. Analysis was based on descriptive statistics and the ranking of primary factors causing indebtedness.

The 300 samples can be further distinguished into three sub-groups those 110 individuals who had debts with formal credit sources, 104 persons who were in the informal credit system, and 86 persons who had debts with both formal and informal sources. Most formal credit borrowers could be characterized as female 30-40 years old, with education higher than bachelor's degree level, government/state enterprise/private company employee, having 5,001-10,000 baht average monthly income, and having more than two family dependents. The first three primary factors generating their indebtedness were inadequate income to meet spending, depressed national economic condition, and family emergency, and family emergency expenses, in order. On the average, they had 77,935 baht outstanding debts. Their primary credit provider

was the Government Savings Bank, followed by the Government Housings Bank, and Saving Cooperatives. The major reason for borrowing was for buying daily consumption goods.

Those who borrowed money from informal lending agencies/sources in majority could be described as female, under 30 years old, with education higher than bachelor's degree level, government/state enterprise/private company employee as well as trader and farmer, earning 5,001-10,000 baht monthly income and having more than two family dependents. The three most important factors causing their indebtedness were inadequate income to meet spending depressed national economic condition, and heavy family dependent burden, in order. Their average debt burden was 25,758 baht per person. Their most popular source of loans was informal financing company/private lender, followed by welfare funds within their organizations, and friends, respectively. The objective of borrowing was cash for buying daily consumption goods.

The majority of borrowers from both formal and informal credit systems could also be characterized as female, 30-50 years old, with education above bachelor's degree level, government/state enterprise/private company employee earning 5,001-10,000 baht average monthly income, and having more than two family dependents. The three major factors causing their indebtedness were inadequate income compared to necessary expenditure, many family dependents, and the depressed national economic condition, respectively. Their average outstanding debt was 91,574 baht per person with both formal and informal sources. From the formal financing institutions, they borrowed mostly from the Government Savings Bank, followed by the Government Housings Bank, and Saving Cooperatives, respectively; with the objective to finance the purchase of day-to-day consumption goods.